

ΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ

“Ενας ταξιδιώτης, μ’ ευγενικό παρουσιαστικό, δειπνούσε κάποτε στο πανδουχείο μιάς μικρής πόλεως.

“Όταν απόφαγε και ζήτησε να πληρώσει τον λογαριασμό, ο ξενοδόχος τον ρώτησε:

— Πώς σάς φάνηκε το δειπνο ; “Εμείνατε ευχαριστημένος ;

— “Εκτακτο ! Θαυμάσιο ! άποκρίθηκε ο ταξιδιώτης. Σήμερα έδειπνησα όπως κανείς άλλος σ’ ολόκληρο το βασίλειο...

— “Εκτός από τον κ. Δήμαρχο βέβαια ! παρατήρησε διακριτικά ο ξενοδόχος.

— Ποιόν κ. Δήμαρχο ;... Σας είπα ότι δεν έξαιρώ κανέναν, απόλυτως κανέναν ! Σας είπα ότι έφαγα όπως κανείς άλλος σ’ ολόκληρη τη χώρα μας.

“Ο ξενοδόχος φάνηκε στενοχωρημένος και ξαναείπε:

— Καί όμως πρέπει να κάνετε κάποια εξαίρεση... Ξέρετε ο κ. Δήμαρχος...

“Ο ταξιδιώτης κάτι του είπε και τον διέκοψε, θυμωμένος και ή συζήτηση δεν άργησε να μεταβληθή σε ζωνηή φιλονικία, που σε λίγο κατέληξε σε αληθινό καυγά.

Οί παριστάμενοι που μάταια προσπάθησαν να συμβιάσουν τά πράγματα, αναγκαστήκανε να οδηγήσουν τον ταξιδιώτη και τον ξενοδόχο ενώπιον του Δημάρχου, που ήταν ο μόνος αρμόδιος στην πόλι για να λύσει τέτοιου είδους διαφορές.

— Δεν ξέρετε, κύριε, είπε τότε ο Δήμαρχος στον ταξιδιώτη, μόλις τον είδε να παρουσιάζεται μπροστά του, ότι στην πόλι αυτή, από πολλά χρόνια τώρα, είναι καθιερωμένο να εξαίρηται το όνομα του Δημάρχου από όλους τους άλλους κοινούς πολίτας ;... “Απορώ πως σεις το άγνοείτε αυτό και δεν συμμορφώνεσθε προς τά έθιμα του τόπου.

Και χωρίς να περιμένη ν’ άκούση τίποτε κατεδίκασε τον ταξιδιώτη σε πρόστιμο μιάς λίρας !

Τότε ο ταξιδιώτης, άφου σκέφτηκε λίγο, άποκρίθηκε:

— Πολύ καλά, κύριε Δήμαρχε ! “Ιδού ή λίρα, που με καταδικάσατε να πληρώσω. Δεν

άρνούμαι να την πληρώσω. “Αλλά πρέπει να σημειώσετε πως και άν ακόμα διατάξετε να με κρεμάσουν, έγω θα έπιμένω πως αυτός ο ξενοδόχος που με ώδήγησε εδώ, χωρίς λόγο, είναι ο μεγαλύτερος τρελλός του κόσμου, έκτος από... σας, κύριε Δήμαρχε !...

Κόκκαλο ο κ. Δήμαρχος.

ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΤΑ ΕΔΩ ΚΙ’ ΑΛΛΟΥ

“Η Βασιλόπηττα που κόβουμε την Πρωτοχρονιά είναι από τά πιό γνήσια ελληνικά έθιμα. Κι’ άλλου γιορτάζουν τον καινούργιο χρόνο, μά όχι με τό κόψιμο της πήττας όπως κάνουμε έμεις.

“Η μόνη χώρα που έχει ένα έθιμο παρόμοιο με τό δικό μας είναι ή Γαλλία. “Εκεί των Θεοφανείων δεν γιορτάζουν την Βάπτισι τυ Χριστού, αλλά την προσκύνησι των Μάγων, που γαλλικά τους ονομάζουν βασιληάδες. Την ήμέρα λοιπόν εκείνη των βασιληάδων, κόβουν στο τραπέζι ένα γλύκισμα, που μοιζει με την βασιλόπηττα και που μέσα της έχουν κρυμμένο όχι ένα φλουρί, μά ένα κουκκι, ένα κουκκι άληθινό. “Οποιος ή όποια θρει τό κουκκι αυτό άνα- άνακηρύσσεται βασιληάς ή βασίλισσα της θραδυάς. Στον βασιληά της θραδυάς φορούν ένα χάρτινο στέμμα και έχει όλο τό θράδυ εκείνο την πρωτοκαθεδρία. “Εχει άκόμα τό δικαίωμα να εκλέξη την βασίλισσά του, άν είναι κύριος ή τον βασιλέα της άν είναι κυρία. Φυσικά και τά παιδιά κόβουν τη δική τους πήττα και θγάζουν και εκείνα δικό τους βασιληά και ή διασκεδάσις εκεί είναι άκόμη μεγαλύτερη.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

“Ο γυιός του Μ. Ναπολέοντος είχε ονομασθή από τη στιγμή που γεννήθηκε «βασιλεύς της Ρώμης». Μά αυτό δεν τον έμπόδιζε να είναι ένα παιδάκι σαν όλα τά άλλα. “Ο πατέρας του τον ελάτρευε και έπαιζε μαζί του ώρες ολόκλη-

ρες, κυλιόταν χάμω στο χαλί, γινόταν υποζύγιό του και τον άφηνε να τον τυραννή.

Κατά τά άλλα όμως ο μικρός πρίγκηψ έπαιρνε πολύ άσστηρή άνατροφή. Και ή ζωή που έκανε, δίχως άλλο, δεν τον διασκεδάζε και τόσο, γιατί μιά μέρα που ήταν πολύ φρόνιμος και τον ρώτησαν τί θέλει για άνταμοιβή του, παρακάλεσε για μόνη χάρι που ζητούσε να του κάνουν, να τον αφήσουν να κατέβη στο δρόμο και να παίξη με τους μικρούς μάγκες !

Συνήθως δεν ήταν πολύ φρόνιμο παιδιό και όταν τον έπιανε ο θυμός, χαλούσε τον κόσμο από τις φωνές του και κυλιόταν κάτω στο πάτωμα. Μιά φορά, που τον έπιασε ένας παρόμοιος θυμός, ή γκουβερνάνα του, κυρία ντε Μοντεσκιού, έτρεξε και εκλείσε τά παράθυρα με τις γρίλλιες. Τό παιδι τά έχασε.

— Γιατί τό κάνετε αυτό ; την ρώτησε.

— Για να μη σας άκούν στο δρόμο, άπάντησε εκείνη.

— Μπα, κι δεν έχω λοιπόν δικαίωμα να φωνάζω ;

— Βέβαια, δεν μπορεί κανείς να σας έμπυδίση, μά οί Γάλλοι όταν μάθουν πως σας πιάνει τέτοιος θυμός, δεν θα θελήσουν με κανένα τρόπο να τους κυβερνήσετε άργότερα.

“Ο μικρός βασιλεύς άνησύχησε πολύ όταν άκουσε αυτόν τον λόγο και από τότε προσπάθησε να συγκρατή τον θυμό του όσο μπορούσε.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

“Ο Κουφιοκεφαλάκης συνηθίζει να πηγαίνει κάθε καλοκαίρι σ’ ένα νησιό του Αιγαίου.

— Κι’ έφέτος ; Σε ποιό άπ’ τά νησιά του Αιγαίου θα περάσης τό καλοκαίρι σου ; τον ρώτησε μιά μέρα ένας φίλος του.

Και ο Κουφιοκεφαλάκης κουνώντας τό κεφάλι του μελαγχολικά, άποκρίθηκε:

— “Α ! “Εφέτος έχω πένθος... γι’ αυτό σκοπεύω να πάω σε καμμιά παράλια πόλι της... Μαύρης Θαλάσσης !... * * *

Μιά γνώμη ενός κουτσομπόλη, για δυό άδελφές, που δεν διακρίνονται για έξυπνάδα:

— Καί ή δυό αυτές άδελφές μαζί κάνουν ένα... τετράποδο !

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Παραμονή Πρωτοχρονιάς
Φυσάει άλύπητος χιονιάς
Και τό νερό παγώνει.
Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής
“Η Μοίρα από νωρίς-νωρίς
Τά δώρα της μαζώνει.
Τά βλέπει ή κόρη και πηδά
Και χαιρείται και τραγουδά
Και την αύγη προσμένει
Που θα τάνοίξουν τά κουτιά
Και γύρω στην καλή φωτιά
Τί χαλασμός θα γένη.

Παραμονή Πρωτοχρονιάς
Φυσάει άλύπητος χιονιάς
Και τό νερό παγώνει.
Στό σπίτι μιάς μικρής-μικρής
“Η Μοίρα από νωρίς-νωρίς
Τί συφορές μαζώνει !
Δίχως φωτιά, δίχως ψωμί
Τρέμει τό δόλιο της κορμι
Χωρίς ζεστό φουστάνι.
Κι’ ούτ’ ένα χέρι σπλαχνικό
Προβάλλει στο έρμο σπιτικό
Της πείνας, πριν πεθάνη.
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ‘ΖΗΤΙΑΝΟΣ’

Περνούσα από ένα δρόμο. “Ενας γέρος ζητιάνος ήρθε σιμά μου. Είχε τά μάτια καταφλογισμένα και δακρυσμένα, τά χείλη μαυρισμένα κ’ ήταν ντυμένος με κουρέλια. “Ω ! πως τό είχε άφανίσει ή φτώχεια αυτό τό δυστυχισμένο πλάσμα !

Μου άπλώσε τό πρησμένο βρώμικο χέρι του, αναστέναξε θαθεία ζητώντας να μου κινήση την ψυχούνια. “Εψαξα σ’ όλες τις τσέπες μου, αλλά τίποτε δεν είχα μαζύ μου, μήτε πορτοφόλι, μήτε ρολόι, μήτε ένα μαντήλι !...

Και ο ζητιάνος περίμενε, ενώ τό άπλωμένο χέρι του σάλευε παρακαλετικιά.

Ταραγμένος, μη ξέροντας τί άλλο να κάμω, του έσφιξα δυνατά τό βρώμικο και τρεμάμενο χέρι του:

— Μη μου θυμώσης, του είπα... Δεν έχω τίποτα άπάνω μου, να σου δώσω, άδερφέ μου.

“Ο ζητιάνος κάρφωσε επάνω μου τά μάτια του και τά κατάχλωμα χείλη του χαμογέλασαν, καθώς μου έσφιγγε κι’ αυτός τά κρυωμένα δάχτυλά μου:

— “Ω... άδελφέ μου, είπα αυτό που μου είπες, είναι μιά έλεημοσύνη !...

Φεύγοντας από κοντά μου, κατάλαβα πως κι’ έγω κάτι είχα πάρει απ’ αυτόν, όπως κι’ εκείνος από μένα...
ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

